

Arrest

nr. 121 865 van 31 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 november 2013 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende, via een op 29 oktober 2013 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Zij verzocht in deze aanvraag tevens om ook de leden van haar kerngezin, in functie van haar medische problemen, tot een verblijf te machtigen.

1.2. Op 21 november 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onontvankelijk wordt verklaard.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 21 november 2013 tevens ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze bevelen om het grondgebied te verlaten, die verzoekers op 12 december 2013 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Bij wijze van exceptie werpt verweerder op dat verzoekers geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van voormelde beslissingen, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan dat verzoekers geen schending van een hogere rechtsnorm aanvoeren.

3.2. De Raad merkt op dat verzoekers betwisten dat in voorliggende zaak toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en dat zij aanvoeren dat een andere bepaling van de Vreemdelingenwet zou verhinderen dat ten aanzien van hen verwijderingsmaatregelen worden genomen, zodat niet zonder een onderzoek van het aangevoerde middel kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is en op verweerder de verplichting rust om, op grond van dit wetsartikel, een beslissing te nemen.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Hun betoog luidt als volgt:

“Art. 74/ 13 Vreemdelingenwet bepaalt:

‘Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.’

De kinderen van verzoekers gaan reeds geruime tijd naar school in België.

Zoals hoger reeds aangegeven is dit recht op onderwijs voor het kind, en de voorrang voor het belang van het kind, geconsacreerd in verschillende verdragsrechtelijke bepalingen.

Hieruit vloeit voort dat een kind steeds de mogelijkheid moet kunnen genieten om een schooljaar dat reeds werd aangevat, ook te voltooien; zulks is evident in het belang van het kind.

In casu werd de bestreden beslissing betekend na het aanvangen van het schooljaar (op 12 december 2013).

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met dit element; evenmin wordt rekening gehouden met het reeds door de kinderen afgelegde schooltraject in België (gedurende meerdere schooljaren) en de opportuniteit voor de kinderen om hun schoolopleiding hier te voltooien (i.p.v. te onderbreken).

De bestreden beslissing is derhalve manifest strijdig met art. 74/13 van de Vreemdelingenwet, aangezien de belangen van de kinderen (bij het voorzetten van hun opleiding) niet eens in overweging worden genomen.”

4.2. Allereerst moet worden gesteld dat verzoekers niet aantonen dat hun betoog dat hun kinderen in België reeds gedurende verscheidene jaren naar school gaan enige grond heeft. De jonge leeftijd van hun kinderen, het feit dat hun jongste kind op 27 december 2010 in Frankrijk werd geboren en het gegeven dat uit het aan de Raad voorgelegde administratief blijkt dat de aanwezigheid van verzoekers in het Rijk pas werd vastgesteld naar aanleiding van een aanvraag om machtiging tot verblijf die via een op 29 oktober 2013 opgesteld schrijven werd ingediend laten slechts toe te concluderen dat verzoekers' kinderen nog niet lang in België school kunnen hebben gelopen.

Daarnaast moet worden geduïd dat – in de veronderstelling dat verzoekers' kinderen al onderwijs in België zouden volgen – geenszins blijkt dat deze kinderen in hun land van herkomst niet naar school zouden kunnen gaan. Het is tevens voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Verweerder heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien hij op het aan verzoekster ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten ook de namen van verzoekers' kinderen heeft vermeld.

Er dient daarenboven te worden gesteld dat, nu het door verzoekers ingestelde beroep niet mede namens hun kinderen werd ingesteld, zelfs niet blijkt dat verzoekers enig belang hebben bij hun grief dat de bestreden beslissingen ertoe leiden dat hun kinderen hun (niet aangetoonde) schooltraject in België niet kunnen verderzetten.

Het is voorts niet betwiste dat verzoeker nooit heeft aangegeven enig gezondheidsprobleem te hebben en dat verweerder, alvorens de bestreden beslissingen te nemen, een ambtenaar-geneesheer heeft aangesteld die oordeelde dat de depressie waaraan verzoekster lijdt geen reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit en dat er ook geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat wanneer er in haar land van herkomst geen adequate behandeling voor deze psychische aandoening bestaat.

Er blijkt derhalve geenszins dat verweerder de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zou hebben miskend.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK